

Arrest

**nr. 100 105 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 april 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 30 april 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 11 oktober 2012 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van de wijk 'Uhr' in Nassariyah, in de provincie Thiqr, Zuid-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst.

Sinds 15 december 2004 zou u als militair zijn tewerkgesteld bij het Iraakse leger. De eerste twee jaren zou u in de luchthaven van 'al Muthanna' in Bagdad hebben gewerkt en nadien zijn overgeplaatst naar Divisie 17 in 'al Mahmoudia' in Bagdad voor nog eens twee jaar. In 2008 zou u in 'al Mahmoudia' gedurende de militaire operatie 'Sawlat al Fursan', gericht tegen de radicale sjiitische militie 'al Mehdi', een belangrijke 'Sheikh' (geestelijke) van 'al Mehdi' met uw militaire eenheid hebben aangehouden en hebben overgedragen aan het Amerikaanse leger. Ook zou u samen met uw overste leden van 'al Mehdi' in deze regio hebben gearresteerd. In 2008 zou er bij u een nierziekte zijn ontdekt. Uit mededogen zou uw overste, Generaal A.(...) J.(...) M.(...), u als bewaker voor zijn privéwoning hebben tewerkgesteld, om u niet uit het leger te moeten zetten vanwege uw slechte gezondheid. U zou gedurende ongeveer 6 maanden met een team van 10 bewakers en twee lijfwachten zijn woning in Bagdad hebben bewaakt. Eind april 2009 zou u voor het eerst als militair zijn geconfronteerd met persoonlijke problemen. U zou een dag in verlof zijn geweest en in een café in Nassariyah zijn benaderd door twee leden van 'al Mehdi', die vermomd waren als politiemannen. U zou de opdracht hebben gekregen een bom te plaatsen onder de wagen van uw overste en hem zo te doden. De twee zouden A.(...) J.(...) M.(...) een 'Baathist' hebben genoemd en u verteld hebben dat hij vele leden van 'al Mehdi' heeft gearresteerd en opgesloten. U zou bedenktijd hebben gevraagd. Een paar dagen later zouden uw belagers u op uw mobiele telefoon hebben gebeld om uw beslissing te weten te komen. Nadat u zou geweigerd hebben hun opdracht uit te voeren zouden ze u met de dood hebben bedreigd. U zou nog twee dreig telefoons hebben ontvangen. U zou uw werk hebben verdergezet. Na anderhalve maand werken zou u opnieuw in verlof zijn geweest. Uw zoontje zou ernstig ziek zijn geworden en u zou hem naar het ziekenhuis hebben gereden. Echter, onderweg zou u in uw wagen zijn beschoten door onbekenden.

Hierna zou u uw met uw gezin naar Samawa zijn gevlucht bij uw vader. U zou er ongeveer vier maanden hebben gewoond. Onbekenden zouden naar uw broer zijn gekomen en zich hebben voorgedaan als kopers van uw wagen. Ze zouden een volmacht van u nodig hebben gehad om de wagen te registreren en uw adres hebben opgevraagd bij uw broer. Uw broer zou hen uw adres in Samawa hebben gegeven. U zou zich niet meer veilig hebben gevoeld in Samawa. Zo zou de vader van één van uw belagers op zijn beurt naar uw vader zijn gekomen met de melding dat zijn zoon werd gearresteerd door het leger. U werd ervan beschuldigd hem te hebben aangegeven. Op dat moment zou u beslist hebben Irak te ontvluchten.

In oktober 2009 zou u naar Kirkuk in Centraal-Irak zijn gevlucht en vervolgens naar Dohuk in Noord-Irak. U zou er door de Koerdische autoriteiten zijn opgepakt en gedurende zes maanden zijn opgesloten voor poging tot illegale migratie naar Turkije. Hierna zou u zijn vrijgelaten. Op 15 april 2010 zou u een tweede poging hebben ondernomen Irak te verlaten. Deze keer zou u erin zijn geslaagd illegaal de Turkse grens te overschrijden en verder clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd waar u op 30 april 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat Generaal Voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met 'al Mehdi'. U zou door 'al Mehdi' worden vervolgd omdat u weigerde een aanslag voor te bereiden door een bom te plaatsen onder de wagen van uw superieur.

Echter, vooreerst heeft u met betrekking tot deze aanslag tegenstrijdige verklaringen afgelegd vergeleken met uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS, opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u voor het CGVS van uw belagers de opdracht te hebben gekregen zelf eigenhandig een bom te plaatsen onder de wagen van uw overste (CGVS, p. 9-10). In uw vragenlijst daarentegen beweerde u geheel anders dat uw belagers en niet uzelf de bom zouden plaatsen. U zou enkel uw medewerking hebben moeten verlenen door één van hen het huis van uw overste te laten binnenglippen om de bom te kunnen installeren (vragenlijst CGVS, dd. 4 mei 2010, p. 2). Voor het CGVS stelde u dat de bom onder de wagen van uw overste zou worden geplaatst en niet in zijn huis zoals verklaard in de vragenlijst (vragenlijst CGVS, dd. 4 mei 2010, p. 2). Hiermee geconfronteerd verklaarde u in de vragenlijst dezelfde verklaringen te hebben afgelegd als voor het CGVS en gaf u aan dat de tolk op de DVZ misschien niet goed begrepen te hebben (CGVS, p. 10). Deze uitleg is niet afdoende. Immers, uw vragenlijst van het CGVS is u in uw moedertaal voorgelezen en door u voor goedkeuring ondertekend. Op geen enkele moment maakte u gewag van enige vertaalproblemen met de tolk op de DVZ of van enig misverstand. Ook voor het CGVS maakte u

bij aanvang van het gehoor geen enkele melding van enige moeilijkheden met de tolk op de DVZ. Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien is het weinig realistisch dat leden van 'al Mehdi' u als onbekende en behorende tot de tegenpartij, namelijk een militair die vele leden van 'al Mehdi' zou hebben opgepakt en achter de tralies hebben gezet (CGVS, p. 9-10), in vertrouwen hebben genomen om zijn eigen overste - de persoon aan wie u getrouwheid had gezworen - te vermoorden. Immers, zodoende zouden ze zichzelf wel zeer gemakkelijk blootstellen aan vervolging. Op deze manier geraakte u immers als eerste op de hoogte van hun moordplan - wat toch niet de bedoeling kan zijn geweest - en kon u hun plannen saboteren door hen aan te geven bij uw overste en bij uw divisie, waardoor ze gemakkelijk traceerbaar zouden zijn voor zijn ordetroepen. Uw uitleg als zouden ze u in vertrouwen hebben genomen omdat u zoals hen het sjiietisch geloof zou aanhangen en afkomstig bent van een overwegend sjiietische provincie, nl. Nasseriyah, is weinig overtuigend (CGVS, p. 9-11). Feit blijft dat u beroepsmatig als kerntaak had uw superieur te beschermen en te bewaken. Dat uw belagers diezelfde dag van hun eerste kennismaking met u erin zouden hebben vertrouwd dat u uw loyaliteit t.o.v. uw overste opzij zou zetten en bereid zou zijn om zonder verpinken uw overste te vermoorden is geheel onwaarschijnlijk.

Overigens verklaarde uzelf samen met uw overste A.(...) J.(...) M.(...) gedurende de militaire operatie 'Sawlat al Fursan' in de regio 'al Mahmoudia' een belangrijke Sheikh (geestelijke) van 'al Mehdi' te hebben aangehouden en overgedragen aan het Amerikaanse leger. De Amerikanen zouden deze persoon hebben gedetineerd in de gevangenis 'Bucca'. Uzelf verklaarde in de regio 'al Mahmoudia' in die periode samen met uw overste vele leden van 'al Mehdi' te hebben gearresteerd en opgesloten (CGVS vragenlijst, dd. 4 mei 2010 en gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Hierdoor dient aangenomen dat u voor 'al Mehdi' geen onbekende was en behorend tot het vijandig kamp. Dat ze u desondanks zouden hebben gevraagd zomaar van kamp te wisselen en uw overste te vermoorden is dan ook geheel ongeloofwaardig. Al even merkwaardig is het gegeven dat zij u blijkbaar niet onmiddellijk vijandig gezind waren, desondanks uw rol in de arrestatie van vele van hun makkers. Integendeel, u werd voorzichtig benaderd en kreeg zelfs bedenktijd, zonder dat er sprake was van enige represaille ten aanzien van.

Dient tevens aangestipt dat het zeer merkwaardig is dat u dit incident met twee mannen van 'al Mehdi' niet heeft gemeld aan uw overste (CGVS, p. 10). Nochtans verklaarde u dat deze persoon u zelf al uit de nood had geholpen. Nadat er bij u een nierziekte werd vastgesteld heeft hij uw job in het leger veilig gesteld door u in te zetten als bewaker van zijn privéwoning (CGVS, p. 5). Zowel vanuit professioneel oogpunt als vanuit menselijk oogpunt kan worden aangenomen dat u hem - niet in het minst vanuit enige dankbaarheid voor deze geste - op de hoogte zou hebben gebracht van het voornemen van 'al Mehdi' om hem te doden en van de manier waarop zij dit plan wilden uitvoeren. Ook vanuit professioneel oogpunt kan worden aangenomen dat u als bewaker deze levensbedreigende situatie voor uw overste heeft gemeld teneinde met jullie bewakingsteam de veiligheidsmaatregelen te verscherpen. Uw verklaring als zou u zelfs bij uw team bewakers geen poolshoogte hebben genomen of ook zij met 'al Mehdi' gelijkaardige problemen zouden hebben gekregen (CGVS, p. 10) tast verder de geloofwaardigheid aan van uw problemen met deze militie. Minstens had u gewag kunnen maken van het voorstel dat u werd gedaan en, samen met uw collega's, hebben nagegaan wat er jullie te doen stond. Dat u het na dit verontrustend voorstel niet nodig vond om ook maar iets te ondernemen, komt de geloofwaardigheid van uw relaas zeker niet ten goede. Overigens heeft u omtrent deze problemen met 'al Mehdi' incoherente verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het CGVS dat uw belagers u een aantal dagen na jullie kennismaking in een café zouden hebben opgebeld om uw beslissing te vernemen en u vervolgens met de dood hebben bedreigd na uw weigering (CGVS, p. 10). Later tijdens datzelfde gehoor verklaarde u plots dat ze u reeds de dag volgend op jullie ontmoeting in het café hebben opgebeld en bedreigd (CGVS, p. 11).

Uit bovenstaande vaststellingen dient besloten dat uw voorgehouden problemen met 'al Mehdi' ongeloofwaardig zijn. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève.

Met betrekking tot uw tewerkstelling bij het leger en uw functie als bewaker van een hooggeplaatste militair dient te worden opgemerkt dat u een legerbadge voorlegde waarvan de authenticiteit in twijfel kan worden getrokken. Zo staat er op deze badge een opmerkelijke spellingsfout aan de Engelstalige ommekant geschreven, namelijk 'Ministeray of Defese' i.p.v. 'Ministry of Defense'. Uzelf kon hieraan geen afdoende uitleg geven. Zo verklaarde u dat Irakezen niet goed Engels kennen en enkel kijken naar de Arabische versie (CGVS, p. 6). U legde nog een foto neer waarop u als soldaat figureert. Uzelf verklaarde deze foto bij u thuis te hebben genomen (CGVS, p. 6). Uit deze foto kan aldus niet worden opgemaakt dat u als bewaker heeft gewerkt voor een generaal uit het Iraakse leger. U legt ook nog kopieën neer van aanstellingsdocumenten bij het Iraakse leger. U legt in dit verband geen originele stukken voor waardoor de bewijswaarde gering is. Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk kunnen maken als militair te zijn vervolgd door militanten van het leger van 'al Mehdi'. De door u

voorgelegde kopie van uw identiteitskaart en uw originele nationaliteitsbewijs tonen weliswaar uw identiteit en afkomst uit Nassariyah aan, welke hier niet ter discussie staan, maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen. Evenzeer geldt dit voor de door u neergelegde medische attesten omtrent uw nierziekte.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 26 september 2012 die aan het administratief dossier werd toegevoegd).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op de algemene analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker overloopt de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot het plaatsen van de bom bij zijn overste en stelt dat, in de mate waarin er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze zeker niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. Daarbij citeert verzoeker een stuk rechtsleer waarin wordt gesteld dat het niet vermelden van bepaalde gegevens tijdens een verhoor niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid zorgt en dat niet alle weglatingen mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker. Tevens haalt verzoeker Franstalige rechtspraak aan van de Raad van State die volgens hem de aangehaalde rechtsleer bevestigt. Waar de commissaris-generaal van mening is dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft het al dan niet plaatsen van de bom en de plaats waar deze bom zou moeten worden geplaatst, stelt verzoeker dat er hier op zich geen sprake is van een tegenstrijdigheid voor wat betreft de plaats voor het installeren van de bom en dat het onder de auto installeren een specificatie is van "in het huis installeren". Verzoeker zegt dat hij als taak had om de gehele eigendom van zijn overste te bewaken. Hij vult aan dat, wanneer hij het heeft over het installeren in het huis van zijn overste, hij het over de gehele eigendom heeft waarbij de auto zich natuurlijk ook binnen deze eigendom bevindt. Verzoeker stelt dat de vraag of hij een actieve rol speelde bij het plaatsen van de bom, of hij daarbij eventuele installateurs ongezien moest laten binnenglippen en of hij zelf de bom moest plaatsen, voor het asielrelaas niets uitmaakt. De vaststellingen zijn volgens verzoeker dus allesbehalve tegenstrijdig en ondergraven allerm minst de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Met betrekking tot het weinig aannemelijke karakter van het feit dat verzoeker, die een onbekende was voor al Mehdi en behoorde tot de tegenpartij, toch werd benaderd om een aanslag te plegen op zijn overste, meent verzoeker dat, omdat hij eerder al in contact was gekomen met al Mehdi, zijn asielrelaas alleen maar geloofwaardiger is. Immers, aldus verzoeker, wist al Mehdi wie hij was en onder welke overste hij in dienst was, zodat het logisch is dat ze bij hem terechtkwamen wanneer men een insider zocht om hen te helpen bij hun plannen en omdat ze wisten dat hij in dienst stond bij deze overste en omdat hij hun geloof deelde. De commissaris-generaal stelt volgens verzoeker ten onrechte dat uit zijn

verklaringen zou blijken dat hij veel leden van al Mehdi heeft gearresteerd en opgesloten. Hierbij citeert verzoeker zijn verklaringen letterlijk en poneert hij dat hieruit eerder blijkt dat hij slechts heel sporadisch leden van de al Mehdi heeft gearresteerd. Ook meent verzoeker dat, omdat hij, toen hij de anekdote vertelde over de arrestatie van een Sheikh, in de wij-vorm sprak, hij de indruk gaf dat hij zijn medewerking verleend heeft aan deze arrestaties als het onderdeel van een grotere groep. Volgens verzoeker haalt de commissaris-generaal opnieuw argumenten aan die eerder in het voordeel pleiten van zijn asielrelaas.

Aangaande de verbazing van de commissaris-generaal over het feit dat verzoeker dit incident niet heeft gemeld aan zijn overste, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen bij het opmaken van de vragenlijst, waarbij hij het volgende zei: *"Ik was bang dit te melden aan mijn superieur en ik wist niet wat te doen. Ik overlegde met mijn familie. Ze raadden mij aan niet om mijn superieur in te lichten. Ze zeiden me dat het beter was het land te verlaten. Als ik de vraag van de milities niet aanvaard, zou ik vermoord worden door hen en als ik het aan mijn superieur zou melden zou hij mij kunnen verdenken van collaboraties met de milities."* Ook haalt verzoeker een deel van het interview op het Commissariaat-generaal aan waar hij antwoordt waarom hij dit incident niet vermeld heeft aan zijn overste: *"De ouders zouden dan worden gearresteerd en hij zit veilig met zijn familie in Bagdad maar ik en mijn familie zullen door al Mehdi niet met rust worden gelaten."* Verzoeker meent dus met recht en rede dit incident niet gemeld te hebben aan zijn overste, goed wetende dat de al Mehdi hem en zijn familie geen keuze zou geven.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker zijn tewerkstelling in het leger en als bewaker van een hooggeplaatste militair niet voldoende aannemelijk maakt, dat hij slechts één foto kan voorleggen van hem in uniform en dat deze dan nog bij hem thuis genomen is, meent verzoeker dat het de logica zelf is dat hij geen foto's kan voorleggen van militaire domeinen of van het te bewaken huis van zijn overste omdat die domeinen beide een hoog veiligheidsrisico hebben en het dus strikt verboden is foto's op deze terreinen te maken. De commissaris-generaal lijkt volgens verzoeker ook niet te twifelen aan de authenticiteit van deze foto, noch aan het feit dat verzoeker daadwerkelijk een militair van het Iraakse leger was.

In een volgend onderdeel van het middel stelt verzoeker thans nog een nieuw stuk aan te brengen dat hij als stuk 8 aan zijn verzoekschrift toevoegt en waarvan de gelegaliseerde versie per aangetekende post zal worden nagestuurd en uiterlijk ter zitting worden neergelegd. Uit dit stuk blijkt volgens verzoeker dat hij wel degelijk door zijn legerbrigade gezocht wordt aangezien hij diende te deserteren teneinde zijn belagers te ontvluchten en ook dat hij niet alleen gezocht wordt door zijn belagers, maar tevens door het Iraaks leger dat hem thans aanziet als een deserteur en waardoor hij dus onmogelijk bescherming van de Iraakse politie kan verwachten.

Vervolgens vraagt verzoeker zich af of de commissaris-generaal het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Iraq* van 31 mei 2012, dat de in de Subject Related Briefing wordt aangehaald, bewust genegeerd heeft of vergeten is te lezen, omdat uit een fragment van dit rapport, dat hij citeert, blijkt dat gewapende groeperingen die opereren in Irak burgers viseren die gelinkt worden met of gezien worden als steun gevend aan de Iraakse regering en dat deze personen, afhankelijk van de omstandigheden van hun eis, internationale bescherming zouden moeten krijgen. Verder zegt verzoeker dat de commissaris-generaal niet lijkt te twifelen aan zijn verleden als militair en dat men in bovenstaand rapport, dat door de commissaris-generaal als bron wordt gebruikt, kan lezen dat burgers die geassocieerd worden met de Iraakse overheid, zoals militairen en bewakingspersoneel, in stijgende mate het doelwit worden van aanslagen door milities. Volgens verzoeker dringt de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties er in dit rapport dan ook op aan dat Iraakse burgers die geassocieerd worden met de Iraakse overheid bescherming krijgen in het land waar asiel aangevraagd wordt.

Verzoeker is de mening toegedaan dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, alsook de materiële motiveringsplicht. Na een theoretisch betoog over de materiële motivering, meent verzoeker dat de negatieve beslissing van de commissaris-generaal gebaseerd is op het feit dat deze geen geloof hecht aan zijn vrees voor vervolging en dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij gevaar loopt in zijn land van herkomst.

Bij wege van besluit bij zijn eerste middel betoogt verzoeker dat uit het bovenstaande ten overvloede blijkt dat de commissaris-generaal zeer snel en zeer onzorgvuldig tot de negatieve beslissing is gekomen en dat hij dan ook meent dat de bestreden beslissing sowieso vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar het Commissariaat-generaal voor verder en grondig onderzoek.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Na de motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheids-situatie in Zuid-Irak te hebben geciteerd, stelt verzoeker dat uit de Subject Related Briefing (SRB) *"De actuele veiligheids-situatie in Zuid-Irak"* van 26 september 2012, waar de commissaris-generaal zich op baseert om een veiligheidsanalyse te maken en die verzoeker tevens als stuk 3 bij zijn verzoekschrift

voegt, kan worden besloten dat de situatie in Zuid-Irak een verbetering kent qua burgerslachtoffers maar dat het aantal nog altijd significant hoog blijft. Verzoeker vraagt zich dan ook af hoe de commissaris-generaal zonder schaamte durft te stellen dat de situatie in Bagdad voor burgers geen reëel risico meer vormt, als er minstens nog 4000 slachtoffers gevallen zijn in 2011 en dat het feit dat het er vroeger meer waren toch geen geldige reden is om te besluiten dat de hedendaagse situatie geen reëel risico meer vormt op ernstige schade.

Daarnaast haalt verzoeker zelf nog enkele documenten aan die aantonen dat de hedendaagse situatie in Zuid-Irak nog steeds niet zonder risico's is, waarbij hij verwijst naar een aantal artikels van RIA NOVOSTI en een artikel van The Christian Science Monitor die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker meent dat de stelling van de commissaris-generaal dat Zuid-Irak als een veilige regio mag worden beschouwd, foutief is. Verzoeker meent immers dat de bewering van de commissaris-generaal dat er vandaag de dag enkel nog bij uitzondering aanslagen op burgers worden gepleegd en dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen pertinent onjuist is en dat bovenstaande argumenten dan ook veelvuldig het tegendeel aantonen, waardoor er een schending is van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een Subject Related Briefing (SRB), De actuele veiligheids-situatie in Zuid-Irak van 26 september 2012 van het Commissariaat-generaal, drie artikels afkomstig van RIA NOVOSTI van 24 november 2011 en 5 en 14 januari 2012, een artikel van The Christian Science Monitor van 26 maart 2012 en een kopie van een brief afkomstig van het leiderschap van al Kargh operaties van 20 februari 2011 alsook een vertaling ervan toe.

Per aangetekend schrijven van 15 november 2012 voegt verzoeker de brief afkomstig van "*Het leiderschap van al Kargh operaties*" van 20 februari 2011, die hij als stuk 8 bij zijn oorspronkelijk verzoekschrift had gevoegd, en een gelegaliseerde vertaling ervan toe, alsook een kopie van een brief van de directeur van de civiele defensie te Dykkaar van 29 maart 2011 met vertaling en een kopie van een huurovereenkomst van 16 maart 2009 met vertaling.

Ter terechtzitting legt verzoeker originelen neer van vier documenten waarvan hij stelt dat het gaat om de overlijdensakte van zijn zoon, zijn eigen geboorteakte, de brief van "*het Leiderschap van al Kargh operaties*" van 20 februari 2011 waarbij hij was tewerkgesteld, de huurovereenkomst van 16 maart 2009 en een verslag van de brandweer naar aanleiding van de ontploffing op het kantoor van zijn vader.

2.2. De aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Voor zover verzoeker in zijn eerste middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, stipt de Raad aan dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming worden geweigerd, stelt de commissaris-generaal dat er ernstige twijfels zijn gerezen aangaande verzoekers beweerde problemen met al Mehdi. Vooreerst wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de aanslag die hij diende te plegen op zijn overste, omdat hij eerst verklaarde dat zijn belagers hem hadden opgedragen zelf de aanslag te plegen en later dat hij zijn belagers enkel moest bijstaan door ze toegang te verlenen tot het huis van zijn overste. Ook is verzoeker volgens de commissaris-generaal niet eenduidig over de plaats waar de aanslag gepleegd zou moeten worden. De uitleg die verzoeker hiervoor verschaft, namelijk dat hij steeds dezelfde verklaringen heeft afgelegd en dat de tolk hem misbegrepen heeft, wordt door de commissaris-generaal als niet afdoende beschouwd. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het weinig realistisch is dat leden van al Mehdi verzoeker in vertrouwen zouden nemen – gelet op zijn profiel als militair die al velen van hen zou hebben opgepakt – om zijn eigen overste, aan wie hij zijn getrouwheid had gezworen, te vermoorden omdat de al Mehdi zich zo wel zeer gemakkelijk zou blootstellen aan vervolging. De commissaris-generaal acht het geheel onwaarschijnlijk dat de belagers van verzoeker meteen na hun kennismaking erop vertrouwd zouden hebben dat hij zijn loyaliteit ten aanzien van zijn overste opzij zou zetten en bereid zou zijn om hem te vermoorden. Daarbij merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker al veel leden van al Mehdi had gearresteerd en hij zodoende geen onbekende meer was voor hen. Dat al Mehdi-leden verzoeker desondanks zouden hebben gevraagd om zomaar van kamp te veranderen en hem ook niet vijandig gezind waren, noemt de commissaris-

generaal merkwaardig en geheel ongeloofwaardig. Vervolgens stelt de commissaris-generaal zich ook vragen bij het feit dat verzoeker het incident met de leden van al Mehdi niet gemeld heeft aan zijn overste, terwijl hij verklaarde dat deze persoon hem zelf al uit de nood had geholpen. Dat verzoeker hierover ook geen overleg pleegde met zijn bewakingsteam, tast volgens de commissaris-generaal verzoekers geloofwaardigheid van zijn problemen met de militie van al Mehdi verder aan. Ook wijst de commissaris-generaal op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd aangaande de contacten met de militieleden en de bedreigingen die ze ten aanzien van hem uitten. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen volgens de commissaris-generaal geen ander licht op de zaak te werpen.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt in de bestreden beslissing gewezen op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.7. Er kan redelijkerwijs worden verwacht van een asielzoeker dat deze van bepalende ervaringen in zijn leven in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving kan geven. Met betrekking tot de vervolgingsfeiten zelf verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij, toen hij op café zat, werd benaderd door twee politieagenten die hem vroegen om zijn ogen te sluiten op het moment dat er iemand zou komen om een bom te installeren in het huis van zijn superieur (stuk 10, vragenlijst DVZ 4 mei 2010, p.2). Ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker echter aan dat de politieagenten hem vroegen om een bom te plaatsen onder de auto van zijn overste (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.9). Nadat hij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde verzoeker dat hij dat niet gezegd had bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de tolk hem misschien niet goed begrepen had (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.10). Op de vraag waarom hij niet eerder meldde dat hij de tolk niet begreep, zei verzoeker dat hij zich deze vertaling niet meer herinnerde (Ibid.). De Raad stelt vast dat verzoeker nooit een opmerking maakte over vertaalproblemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaringen uitdrukkelijk als een correcte weergave van de feiten aanvaardde door deze voor akkoord te ondertekenen, waardoor zijn a posteriori insinuaties ten aanzien van de tolk niet volstaan om de tegenstrijdigheid te verklaren. Ook de warrige uitleg die verzoeker thans in zijn verzoekschrift geeft waarbij hij tracht te doen geloven dat het installeren van een bom onder de auto eigenlijk hetzelfde is als het plaatsen van een bom in een huis omdat beide tot de eigendom van zijn overste behoren, raakt kant nog wal. De Raad ziet immers niet in waarom verzoeker deze verduidelijking niet reeds had kunnen geven tijdens het verhoor (RvS 3 maart 2000, nr. 85.818). De stelling van verzoeker dat het voor zijn asielrelaas niets uitmaakt of hij zelf een actieve rol speelde bij het plaatsen van de bom of hij enkel installateurs moest laten binnenglippen, kan geenszins worden bijgetreden omdat de bomaanslag de kern uitmaakt van zijn asielrelaas en er een belangrijk verschil bestaat tussen het verlenen van passieve medewerking aan de plegers van een aanslag en het actief plaatsen van explosieven. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk bevestigde dat hij de bom zelf diende te plaatsen onder de auto wanneer zijn overste deze voor zijn huis had geparkeerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.9). Deze tegenstrijdigheden volstaan, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten.

2.8. Uit de door verzoeker geschetste voorgeschiedenis vloeit wel degelijk voort dat het weinig aannemelijk is dat hij door al Mehdi zou worden gecontacteerd met het oog op het plegen van een aanslag op zijn baas. Verzoeker verklaarde vanaf 15 december 2004 een aantal jaren als militair voor

het Iraakse leger te hebben gewerkt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.3). Toen verzoeker na een tijd veel afwezig was door ziekte en zijn overste erachter kwam dat hij maar één nier had, heeft deze hem overgeplaatst naar de bewaking van zijn privéwoning (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.3 + 5). Eind april 2009 zou verzoeker tijdens zijn verlof op café benaderd zijn door twee politieagenten – volgens verzoekers leden van al Mehdi die bij de politie waren geïnfiltreerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.9) – die hem vroegen een aanslag te plegen op zijn overste (Ibid.). Dat net verzoeker, die zelf veel militieleden zou hebben gearresteerd en opgesloten (stuk 10, vragenlijst DVZ 4 mei 2010, p.2) en in zijn hoedanigheid van bewaker van zijn overste deelgenomen heeft aan gevechten in een aantal sjiiitische wijken van Bagdad waarbij de verantwoordelijke van een kantoor van het al Mehdi-leger, Sheikh A. a. M., werd aangehouden en overgeleverd aan de Amerikanen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.7 + 9-10), door leden van het al Mehdi-leger zou worden benaderd, is bijzonder ongeloofwaardig. De commissaris-generaal kon immers op grond van de verklaringen van verzoeker terecht besluiten dat hij door zijn profiel en zijn activiteiten behoorde tot de tegenstanders van al Mehdi. In zijn middel wijst verzoeker weliswaar op de contacten die hij had met het al Mehdi-leger en tracht hij zijn bijdrage aan de arrestaties te minimaliseren, maar deze elementen kunnen niet verklaren waarom de al Mehdi-leden hem plots als een medestander zouden gaan beschouwen. Het feit dat hij met hen het sjiiitische geloof deelt, is een smalle basis om van verzoeker een actieve bijdrage te verlangen bij de uitvoering van hun moordplannen. Verzoeker kan geenszins gevolgd worden waar hij meent dat de argumenten die de commissaris-generaal gebruikt in de bestreden beslissing eerder in zijn voordeel pleiten. Ten overvloede wijst de Raad erop, zoals ook de verwerende partij ter terechtzitting betoogt, dat het bijzonder weinig aannemelijk is dat verzoeker zich tegen zijn overste zou keren omdat deze hem uit mededogen verantwoordelijk maakte voor de bewaking van zijn privéwoning toen hij om medische redenen niet langer geschikt was om in het reguliere leger te functioneren (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.5). Ter terechtzitting blijkt verzoeker niet bij machte om deze pertinente vaststelling te weerleggen.

2.9. Dat verzoeker in zijn hoedanigheid van bewaker van zijn overste niets vermeld heeft over de plannen van het al Mehdi leger is, tevens gelet op de hierboven geschetste band die verzoeker had met zijn overste, totaal ongeloofwaardig. Zelfs indien de reden die verzoeker geeft voor zijn stilzwijgen, namelijk de schrik om door zijn overste als collaborateur te worden aanzien en door de al Mehdi-leden te worden achtervolgd en vermoord (stuk 10, vragenlijst DVZ 4 mei 2010, p.2, alsook stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.10) zou worden aanvaard, dan mag er van verzoeker toch worden verwacht dat hij minstens zijn collega-bewakers op de hoogte brengt, hetgeen verzoeker evenmin heeft gedaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.10). Verzoeker is er in elk geval niet in geslaagd zijn asielrelaas aannemelijk te maken. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.10. De beoordeling van de bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (cf. RvS 29 april 2011, nr. 6874 (c)). De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontfangen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643; RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Met betrekking tot zijn profiel als militair merkt de Raad op dat verzoeker weliswaar een foto neerlegt waarop hij figureert in militair uniform (stuk 13, Documenten, foto), maar dat uit niets kan worden opgemaakt waar en wanneer deze foto is gemaakt. Ook al kan verzoeker worden bijgetreden waar hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.6) en thans in zijn verzoekschrift stelt dat het verboden was om foto's te nemen omdat zowel militaire domeinen als het huis van zijn overste domeinen zijn met een hoog veiligheidsrisico, dan nog vormt de ongedateerde foto, die volgens de verklaringen van verzoeker thuis werd genomen, geen bewijs van zijn militaire verleden, noch van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verder legt verzoeker een militaire badge neer (stuk 13, Documenten), die echter vol met fouten staat (*Ministeray of Defese* in plaats van *Ministry of Defence*) en klaarblijkelijk vervalst is. Verzoekers uitleg dat Irakezen niet goed zijn in het Engels, dat ze alleen kijken naar de Arabische versie van de tekst en dat het de authentieke badge is van zijn divisie 17 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.6) zijn niet in staat om de bewijswaarde van het betreffende document te herstellen. De door verzoeker voorgelegde aanstellingsdocumenten van het leger (stuk 13, Documenten, aanstellingsdocumenten leger, 4) zijn vage kopieën waar niks uit kan worden opgemaakt. Ook de medische attesten die verzoeker voorlegt (stuk 13, Documenten, medische attesten nierziekte, 6) bieden geen uitsluitel over verzoekers profiel. Anderzijds

meent de Raad uit de brief van *"het Leiderschap van al Kargh operaties"* van 20 februari 2011 (Verzoekschrift, stuk 8 + origineel neergelegd ter terechtzitting) te kunnen afleiden dat verzoeker wel degelijk in het leger heeft gediend. Bovendien legt verzoeker aangaande zijn opleiding en tewerkstelling bij het Iraaks leger en over zijn functie als bewaker van zijn overste geloofwaardige en coherente verklaringen af (stuk 4, gehoorverslag CGVS 12 januari 2011, p.3-9).

2.11. Naar aanleiding van de stelling van verzoeker dat hij als voormalig militair en bewaker deel uitmaakt van een risicogroep en daarom op grond van de UNHCR Eligibility Guidelines bescherming dient te krijgen, merkt de Raad op dat een verwijzing naar de UNHCR-richtlijnen niet volstaat om aan te tonen dat er in zijn hoofd sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade om de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen verkrijgen. Immers dient verzoeker deze vrees of dit risico in concreto aannemelijk te maken. Aangezien er, zoals hierboven uitvoerig toegelicht, geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend ingevolge zijn tewerkstelling, kan hij niet worden gevolgd waar hij meent louter door toedoen van deze tewerkstelling een vrees te moeten koesteren als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker toont immers op geen enkele wijze aan dat hij omwille van deze tewerkstelling persoonlijk dreigt te worden geviséerd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en aldus internationale bescherming behoeft. Aldus volstaat de loutere verwijzing naar verzoekers tewerkstelling niet om te besluiten tot het bestaan in zijn hoofd van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op een onmenselijke behandeling. Verzoeker dient immers aan de hand van concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te tonen dat de beweerde vrees of het beweerde risico op ernstige schade reëel is. Verzoeker komt, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. Door verder nergens concreet in te gaan op de argumentatie van de commissaris-generaal en enkel een theoretisch betoog te houden over het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, alsook te beweren dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij gevaar loopt in zijn land van herkomst en dat de commissaris-generaal zeer snel en zeer onzorgvuldig tot de negatieve beslissing is gekomen zonder dit verder concreet te maken, toont verzoeker niet aan dat de aangevoerde beginselen met voeten werden getreden.

2.12. De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Volgens de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting ging het hierbij om zijn geboortakte, de overlijdensakte van zijn zoon, een verklaring van het leger, een huurovereenkomst en een verslag naar aanleiding van de ontploffing op het kantoor van verzoekers vader. De Raad merkt op dat aan de afstamming van verzoeker niet wordt getwijfeld, waardoor de geboortakte geen dienstig document is. Ook het feit dat verzoekers zoontje zou zijn gestorven als gevolg van een nierfalen, wat ongetwijfeld een erg ingrijpende gebeurtenis is, wordt als dusdanig nergens betwist. De verklaring van *"het leiderschap van Al Kargh operaties"* werd hierboven reeds besproken. Uit de neergelegde huurovereenkomst van 16 maart 2009, samen gelezen met de brief van de directeur van de civiele defensie te Dykkaar van 29 maart 2011, kan enkel afgeleid worden dat er een aanslag heeft plaatsgevonden op het kantoor van verzoekers vader, maar deze documenten geven geen uitsluitsel over de reden van de aanslag noch is er af te leiden of er enige link bestaat met verzoekers problemen.

2.13. Met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient vooraf te worden opgemerkt dat voormeld artikel enkel van toepassing is wanneer er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en als dusdanig niet van toepassing is op militairen. Voor zover verzoeker dus volhoudt dat hij als militair dient te worden beschouwd, komt hij niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming als gevolg van willekeurig geweld. Indien zou worden aangenomen dat hij ingevolge zijn vertrek uit Irak niet langer zou behoren tot het leger en dus als burger dient te worden aanzien, kan zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Zuid-Irak niet worden gevolgd. De Raad merkt immers op dat verzoeker de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd tracht te betwisten door te verwijzen naar dezelfde Subject Related Briefing (Verzoekschrift, bijlage 3, Subject Related Briefing, De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak van 26 september 2012) die ook door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd. Het volstaat niet om enkele passages uit dit document te lichten om te concluderen dat er in Zuid-Irak op veralgemeende wijze sprake zou zijn van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Een loutere verwijzing naar het aantal burgerslachtoffers is immers niet voldoende om te kunnen besluiten

tot het bestaan van een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In de informatie wordt erop gewezen dat het aantal burgerslachtoffers weliswaar hoog is, maar een belangrijke daling inhoudt ten opzichte van enkele jaren geleden. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 over artikel 15, sub c) van de Kwalificatierichtlijn, op grond waarvan artikel 48/4, §2, c) in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, gesteld dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, dermate hoog moet zijn dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die ernstige bedreiging zou lopen (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §43). Omwille van het meer doelgericht karakter van het geweld gedurende de laatste jaren, hetgeen uitvoerig wordt toegelicht in de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, is het geenszins onredelijk om te besluiten dat er actueel geen sprake (meer) is van een uitzonderlijke situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. De artikels van RIA NOVOSTI van 24 november 2011 en 5 en 14 januari 2012 (Verzoekschrift, bijlage 4 + 6-7) en het artikel van The Christian Science Monitor van 26 maart 2012 (Verzoekschrift, bijlage 5) laten niet toe te concluderen dat er in Zuid-Irak, provincie Thi-Qar wel degelijk een situatie van willekeurig geweld zou bestaan. In de artikels van RIA NOVOSTI, een Russisch persbureau, worden aanslagen besproken in Bagdad en Basra, steden waar verzoeker niet uit afkomstig is, en waaruit dus geen conclusies kunnen worden getrokken over de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, de specifieke regio van herkomst van verzoeker. Voor zover Zuid-Irak wordt besproken in de artikels van RIA NOVOSTI, bevestigen deze, net zoals het artikel van The Christian Science Monitor, de stelling van de commissaris-generaal dat het geweld in hoofdzaak gericht is tegen bepaalde groepen, omdat er bericht wordt over bomaanslagen gericht tegen sjiiitische pelgrims en overheidstroepen. Verzoeker slaagt er in elk geval niet in om aannemelijk te maken dat er in Zuid-Irak een situatie voorhanden is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.15. Er werd geen schending aangetoond gemaakt van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het hierboven gestelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN